

JASPER POLANE
HEREN_{van}TWIST

 UASIS

Door Jasper Polane

Lege steden

Vorstin van de Kou

Wolvinnen van Otrostaadt

Heren van Twist

In de serie Splinters:

Het oog van de krokodil

© 2018 Jasper Polane – Quasis Uitgevers

Eerste druk

Alle rechten voorbehouden

Omslagillustratie: *untitled work* © Januz Miralles – cargocollective.com/nuestra

ISBN 978-94-92099-31-0 (paperback)

ISBN 978-94-92099-34-1 (e-book)

www.quasis.nl

www.jasperpolane.nl

PROLOOG

1. Vlucht uit de Toren

Rufeyne holde achter mijnheer Van Aalsburg aan, door de ronde gang die de cilindrische vorm van de Toren volgde. De meeste deuren in de hal stonden open. Wanneer ze er een passeerden keek Rufeyne resoluut naar de grond. Dat hielp echter niet om de verschrikkingen in de kamers te ontlopen. De leiding van de Toren – en van de inquisitie – was op een verschrikkelijke manier vermoord. Afgeslacht door fantomen.

Op bovenzintuiglijk niveau stroomden de meest verdorven zwarte en rode geuren uit de kamers, misselijkmakende nabeelden op het netvlies van haar geestesoog. Rufeyne probeerde haar geest af te schermen tegen de stortvloed aan kwaad, maar slaagde daar slechts half in. Te veel fantomen, te veel kwaad.

‘De schaduw van Lise was een fantoom,’ zei Rufeyne. ‘Otto, Evelien en zij ... Ze hadden alle drie fantomen aan zich gebonden.’

‘Ze zochten een manier om wraak te nemen,’ zei Van Aalsburg. ‘Dit is hun manier.’

[Allemaal om bij jou te komen.] Joerns warme stem in haar binnenste klonk geschokt, alsof hij niet had verwacht dat zijn vrienden zó ver zouden gaan. [Ze wilden wraak op jóú.]

Ha! Dat is mooi mislukt. Het enige wat ze hebben gekregen is een kogel in die domme koppen van ze.

Ze hoorde hem slikken. [Rufeyne! Hoe kun je zo harteloos zijn? Ze waren je klasgenoten!]

En wat dan nog? Ze kwamen mij toch doden? Waarom zou ik om hen moeten treuren?

[De enige reden dat je nog leeft is omdat mijnheer Van Aalsburg je

kwam redden.]

Vanzelfsprekend deed hij dat. Wat had hij anders moeten doen?

Rufine voelde zich aangeslagen, meer dan ze nu toegaf. Ze kon het beeld van de drie discipelen niet van zich afschudden. Hun schaduwen niet langer menselijk, gebochelde wezens met te lange armen en oogloze gezichten die onafhankelijk van hun meesters bewogen. Fantomen, zoals er momenteel meer door de Toren slopen. V eel meer.

Ze kwamen op een vreemd verwrongen overloop met schuine muren, waar een trap naar beneden liep. Vanuit het trapgat in de vloer steeg een gedempt geruis op. Rufine liep naar de rand van het gat en luisterde. Het geruis splitste zich op in hoge en lage klanken. Gegil, geschreeuw. Jongensstemmen, meisjesstemmen: het gejammer van haar klasgenoten die door de fantomen werden afgeslacht.

Dat waren het: klasgenoten. Geen vrienden, die had Rufine niet. Tijdens haar verblijf in de Toren trok ze het meest op met haar teamgenootjes Merel en Helen, maar dat waren haar ondergeschikten. Moeder had haar geleerd altijd afstand te bewaren van het personeel, dus dat had ze gedaan.

Met het geluid kwamen ook de emoties. Golven pijn en paniek persten zich door het trapgat en spoelden over Rufine heen. Een moment werd ze bevangen door een aan doodsangst grenzende benauwdheid. Een zure smaak en geur overvielen haar. Ze kokhalsde.

[Pas op! Sluit je geest af voordat de fantomen je in de smiezen krijgen. Ze jagen op ESP'ers.]

Weet ik, weet ik!

Ze was zich nauwelijks bewust geweest van de warme gloed die in haar was gerezen, nog niet gewend aan haar nieuwe ESP-niveau. Ze liet haar empathie los en zuchtte een paar keer om de hitte te laten zakken. Van Aalsburg interpreteerde haar diepe gezucht verkeerd, want hij legde een hand op haar schouder en zei: 'Kom, juffrouw. We kunnen niets meer voor ze doen. Ze zijn niet meer te redden.'

De aura van de onderwijzer scheen uiteraard vele malen zwakker dan die van haar, maar had een prettige oranjeroze gloed die deed denken

aan de lucht bij zonsondergang. Zijn aura vertoonde donkere vlekken waar angst voor de fantomen huisde, maar zijn vastberadenheid zorgde ervoor dat die geen vat op hem kreeg. Hij had werkelijk maar één doel: dit meisje van vijftien – waarschijnlijk de sterkste ESP'er ooit – in veiligheid brengen.

Ze volgde de onderwijzer de nauwe wenteltrap op. Ze had moeite hem bij te houden, want het aspirantenuniform voor vrouwen was duidelijk niet berekend op actie. De stugge rok en hoge hakken maakten rennen moeizaam, waardoor ze moest hollen op die tuttige manier van slome meisjes. Terwijl ze achter hem aan de krakende trap beklom realiseerde ze zich dat ze nog nooit zo hoog in de Toren was geweest.

‘Waar gaan we heen?’

Van Aalsburg leidde haar door een doolhof van smalle gangetjes en tunneltjes die alle schuin omhoogliepen. ‘De fantomen komen van de lagere verdiepingen en zoeken hun weg naar boven. Onze enige kans om uit de Toren te ontsnappen is als we de zeppelin bereiken. Dat is de enige manier om hier weg te komen.’

‘Maar het dok is lager, voorbij de discipelenvertrekken.’

‘Binnendoor komen we nooit voorbij de fantomen. Als we naar beneden gaan zijn we er zeker geweest. Ik ken nog een weg. Die is moeilijk en onzeker, maar geeft ons tenminste een kans.’ Hij trok opeens lijkbleek weg. ‘We moeten snel zijn. Kom mee.’

Rufine voelde het ook, zelfs zonder zich te concentreren. Een aantal fantomen had de discipelenvertrekken achter zich gelaten en baande zich een weg omhoog. Ze negeerden de onderwijzersafdeling, waar de top van de inquisitie stierf en in fantomen transformeerde. In plaats daarvan gleden de kwaadaardige psychen naar boven, hun richting op.

Snel renden ze de gang door, trap op, gang door, linksaf, totdat ze bij een onbeweeglijk gordijn van zware stof kwamen. Langs de randen glom een dun streepje helder wit licht.

‘Mijnheer, dit leidt naar buiten.’

‘We kunnen langs de buitenkant van de Toren naar de zeppelin klimmen. Het zal niet gemakkelijk zijn, maar de wand heeft genoeg

uitsteeksels om handen en voeten te gebruiken.’ Hij deed zijn jasje uit en knoopte zijn vest open. ‘Doe je uniform uit. Met die rok kun je niet klimmen.’

Rufeyne reeg de veters van haar laarsjes los, want langs de muur afdalen met die hakken leek haar geen goed idee. Daarna deed ze haar jasje uit en knoopte ze haar rok los. Ze wilde haar kousenbanden lostrekken, maar Van Aalsburg zei: ‘Nee, houd je kousen aan. Dat biedt enige bescherming tegen scherpe stenen.’ Hij raapte de witte onderrok van de vloer en scheurde de onderste strook kant eraf.

Rufeyne keek toe hoe de onderwijzer haar onderkleed verscheurde. ‘Wat doet u?’

‘Het helle niets van het Nullpunt is slecht voor de ogen en doet vreemde dingen met het brein. We kunnen niet klimmen met tranende ogen en oplossende gedachten. Een blinddoek houdt het licht enigszins tegen.’

Hij drukte de strook kant strak tegen haar ogen en bond hem achter haar hoofd vast.

[Oelala! Geblinddoekt en in je ondergoed. Spannend!]

Rufeyne vroeg zich af of Joern met een grapje de spanning van de situatie probeerde te doorbreken, maar het werkte niet. *Wil je nu eindelijk eens je mond houden?*

‘Zie je genoeg?’ Van Aalsburg zwaaide enkele keren met zijn hand voor haar geblinddoekte ogen langs.

‘Ja, ik zie u nog.’

Van Aalsburg scheurde nog een strook kant van de onderrok af om zichzelf te blinddoeken. ‘Ik ga voorop. Gebruik alleen de uitsteeksels die ik veilig heb bevonden. De zeppelin bevindt zich aan de andere kant van de Toren, ongeveer drie verdiepingen onder ons.’

Een vlaag kwaadaardigheid kwam door de gang naar hen toe waaien. Aan het begin van de gang verplaatste een schaduw zich langs de muur. Rufeyne slaakte een hoog gilletje. ‘Daar zijn ze!’

‘Naar buiten!’ De onderwijzer trok het gordijn voor de uitgang weg. De hele gang baadde plotseling in het felle licht van het Nullpunt. Rufeyne

kneep in een reflex haar ogen dicht, ook al droeg ze een blinddoek. De boosaardige aura's achter haar weken uiteen. Er klonk een luid gesis; toen trokken de fantomen zich terug, weg van het brandende licht.

De opening achter het gordijn was zo groot als een deur en had een kozijn van zwart steen, dat zelfs door het kant duidelijk afstak tegen de witte rest.

‘Doe precies wat ik doe,’ zei Van Aalsburg terwijl hij de stap nam.

Hij verdween uit het zicht. Rufeine haastte zich achter hem aan en klom door de deuropening naar buiten. Ze kwam terecht op een smalle richel, amper groot genoeg om op te staan. Ze keek naar beneden. De Toren strekte zich in een duizelingwekkende diepte onder haar uit tot in een oneindig ver verdwijnpunt. Rufeine wankelde en moest zich vasthouden aan het kozijn. Naar beneden kijken was geen goed idee.

Van Aalsburg stond bijna twee meter van haar vandaan, op één voet leunend op een uitstekende baksteen, zijn hand om een houten balk geklemd. Het scherpe licht verbleekte alle kleuren en haar blinddoek van kant maakte alle contouren wazig, alsof God probeerde de onderwijzer uit te gummen.

Hij nam een stap en zette zijn linkervoet in de open bek van een waterspuwer die ondersteboven uit de wand stak. Van Aalsburg duwde enkele keren tegen de stenen kop om te testen of die zijn gewicht zou houden en waagde toen de stap. Bijna meteen zakte de spuer met een schok een aantal centimeters omlaag.

Rufeine sloeg een hand voor haar mond om een gilletje binnen te houden.

Van Aalsburg greep naar een steen boven zich en kon zich gelukkig stabiliseren. Hij bleef enige ogenblikken doodstil staan wachten. Toen de spuer niet meer bewoog wendde hij zich naar Rufeine. ‘Volgens mij houdt het, maar probeer niet te lang op dezelfde steen te staan,’ zei hij. ‘Kijk goed op welke stenen ik sta en welke ik als handvat gebruik. Kun je het zien?’

Rufeine raakte even haar blinddoek aan en knikte.

‘Die grote baksteen is de eerste voetsteun. Hou je vast aan die balk.’

Rufeyne draaide zich om, zodat ze met haar gezicht naar de Toren stond, en nam een stap.

;

Zo volgde Rufeyne haar onderwijzer, langzaam, steen voor steen, langs de verwrongen buitenmuur van de Toren.

Toen bij het ontstaan van het Nullpunt de realiteit implodeerde waren delen van het verwoeste Laakkwartier samengeperst en eindeloos gekopieerd. Dat de muren en kamers van het gedrocht oorspronkelijk aan verschillende gebouwen hadden toebehoord was aan de buitenkant nog beter te zien dan aan de binnenkant. Stenen van verschillende grootte in allerlei kleuren, stukken straat en dak die nu als muur dienden, verwrongen regenpijpen die plotseling begonnen, kriskras over de wand liepen en net zo plotseling weer ophielden.

Rufeyne had de buitenmuur slechts één keer gezien, vanuit de zeppelin die haar en de andere studenten naar de Toren had gebracht. Toen maakte de wanordelijke structuur van het gebouw het speciaal en bijzonder. Nu ze aan die chaotische warboel hing was ze heel blij met alle uitsteeksels die het klimmen vergemakkelijkten, maar minder met de onregelmatigheid. Sommige stenen waren te groot en andere waren te klein, aan een ervan kon ze zich zelfs alleen met haar vingertoppen vastklemmen.

Ze ging op een voetsteun staan en een vlammeende pijn schoot vanuit haar voetzool haar onderbeen in. De scherpe rand van de steen had haar kous gescheurd en in haar voet gebeten.

‘Is alles in orde?’ vroeg Van Aalsburg, die haar pijn empathisch had opgevangen.

Rufeyne durfde niet naar beneden te kijken of haar voet bloedde, bang om weer in die oneindige diepte van het Nullpunt te staren. ‘Ja, het gaat goed. Een schram, meer niet.’

‘Hou nog even vol,’ zei hij. ‘We zijn al over de helft. Wanneer we dat raam voorbij zijn moeten we de zeppelin zien liggen.’

‘Dat lukt me wel,’ antwoordde Rufeyne.

‘Probeer een beetje vaart te maken. De fantomen zullen je pijnsteek ook gevoeld hebben.’

Dat bleek te kloppen. Snel nadat ze weer in beweging waren gekomen voelde Rufeine zwarte gedachtegolven op haar afsluipen, zich naar haar uitstrekkend en graaiend. Aan de andere kant van de muur klonk een akelig geknaag; zachtjes, maar duidelijk hoorbaar.

Een rilling trok door haar hele lijf. ‘Ik kan ze horen!’

Snel stapte Rufeine over naar een nieuwe steen. Een nieuwe pijscheut trok door haar voet. Een onwillekeurige blik naar beneden leerde haar dat de kous aan haar rechtervoet rood kleurde van bloed. Ze probeerde op haar tenen te staan om de wond zo veel mogelijk te ontzien.

‘Ze klauwen aan de muur,’ zei Van Aalsburg. ‘Op zoek naar zwakke plekken. Ze proberen bij ons te komen.’

Nee, om bij mij te komen. De fantomen ving de pijn van haar voet op en konden het bloed misschien ruiken als haaien. De monsters waren echter niet op haar bloed uit. Ze wilden haar telepathische geest, die nu vele malen sterker was doordat ze Joern in zich had opgenomen.

[Ze willen niet alleen jou. Ze willen mij ook.]

Ze krijgen ons geen van beiden.

Van Aalsburg had ondertussen het raam bereikt. Twee houten luiken – het ene groen, het andere onbeschilderd – sloten het af van de buitenwereld. ‘We moeten een stuk afdalen,’ zei hij. ‘Onder het raam langs. Kom er niet te dichtbij.’

Hun voortgang vertraagde nog verder. Van Aalsburg moest meer moeite doen om geschikte voetsteunen te vinden en Rufeines lengteverschil met de onderwijzer ging haar parten spelen. Ze moest zich vaak helemaal uitrekken om een lager gelegen uitsteeksel te bereiken, soms moest ze een alternatieve steun vinden die binnen haar bereik lag en één keer hing ze enkel met haar handen aan een balk, haar benen panisch trappend. En toen ze eenmaal een steen had gevonden schoot een nieuwe pijscheut vanuit haar gewonde voet omhoog.

‘O god, ik ga vallen!’ riep ze. ‘Ik kan dit niet!’

‘Kalm,’ zei Van Aalsburg. ‘Blijf kalm. Je doet het heel goed. We zijn er

bijna. Ik kan de zeppelin vanhier zien. We zijn er bijna.’

[Mijnheer Van Aalsburg heeft gelijk. Je gaat niet vallen.]

è

Rufeyne viel inderdaad niet. Van Aalsburg viel.

Het ene moment gaf hij aanwijzingen waar ze haar voet kon neerzetten, het volgende moment kwam de balk waar hij op stond los uit de muur en stortte hij naar beneden.

Rufeyne gilde. Ze klemde zich met beide handen stevig vast aan een deurknop die uit de muur stak. Ze had haar ogen stijf dichtgeknepen. Tranen rolden over haar wangen, maar ze probeerde haar hysterie te beteugelen; als ze de controle zou verliezen zou ze haar houvast kwijtraken en ook naar beneden storten. Dus bleef ze zo stil als ze kon tegen de muur geperst staan, zichzelf overeind houdend aan de deurknop. Haar gewonde voet brandde. De fantomen schraapten hun klauwen tegen de stenen muur, op zoek naar een doorgang. Om haar heen bevond zich het totale niets van het Nullpunt, met onder haar de eindeloze val waarin haar leraar was verdwenen.

[Rufeyne? Rufeyne, je moet verder!]

‘Ik kan niet verder,’ snotterde ze. ‘Mijn voet doet zeer. Ik ben moe. Ik haal het nooit helemaal alleen.’

[Je bent niet alleen, want ik ben bij je.] Joerns stem was de kalmte zelf. [Je kunt het wel. Kom op, je moet proberen de zeppelin te bereiken.]

‘Dat heeft toch geen zin? Ik weet niet hoe ik dat ding moet besturen.’

[Ik weet dat wel en ik zal je aanwijzingen geven. Wanneer jij de zeppelin bereikt help ik je terug naar Otrostaadt te vliegen.]

‘Kun je dat echt?’

[Uiteraard! Ik ben toch een studiebol? Mijn vader had een boek over luchtvaartuigen in zijn bibliotheek. Ik heb daar als kind dagen achtereen in gelezen. Dat is de GZ-124, het besturingspaneel ken ik heel goed.]

Dat bracht een glimlachje op Rufeynes betraande gezicht. *Je bent écht een studiebol, Joern.*

[En jij bent het sterkste, gevaarlijkste meisje dat ik ken. Als ik iemand uit de Toren had moeten kiezen om deze klim te maken, had ik jou gekozen.]

Daar geloof ik niets van, slijmjurk.

Of hij nu de waarheid sprak of niet, hij had uiteraard gelijk. Opgeven zat niet in haar karakter. Verliezen ook niet. Ze zou laten zien wat ze waard was, al was het alleen aan Joern.

Ze opende haar ogen en keek in het rond. Zo te zien had Van Aalsburg inderdaad de beste route gekozen, want zodra ze de onderkant van het raam zou bereiken zou ze daar genoeg houvast hebben.

Goed, dit kan ik.

[Ik weet dat je het kan. Ik help je.]

Ze zette de muis van haar rechterhand tegen de blinddoek en probeerde op die manier de tranen uit haar ogen te deppen. Haar linkerhand hield ze stevig om de deurknop geklemd. Rufeine haalde een paar keer diep adem. Joerns vertrouwen gaf háár vertrouwen. Ze bekeek nogmaals de beschikbare steunpunten.

Naar die baksteen?

[Dat lijkt me een goede optie. Probeer die maar.]

Rufeine nam een grote stap.

Het verrassende slot van DE ONZICHTBARE MAALSTROOM!

De Onzichtbare Maalstroom is de bron van magische energie. Prachtig, maar ook onvatbaar en angstaanjagend.

De dief Rune Mathijssen ontvreemdt een jaden afgodsbeeld uit het huis van een rijke koopman. Al snel raakt hij verwickeld in de intriges van een geheime cultus. Maar als spionne Edison Walraven hem opzoekt blijkt de dreiging groter te zijn dan hij ooit had kunnen denken.

In een poging om het gevaar te bedwingen zetten de Wolvinnen van Otrostaadt een grootscheepse expeditie op touw. Zal het lukken de mysteries van de Onzichtbare Maalstroom te doorgronden?

HEREN VAN TWIST verhaalt over denkbeeldige liefdes, schokkende metamorfoses en surrealistische angstdromen. Het is de zinderende apotheose van Jasper Polanes fantastische cyclus *DE ONZICHTBARE MAALSTROOM*.

Jasper Polane is schrijver, uitgever en oprichter van Quasis. Hij wordt gezien als een vernieuwer in het genre. Zijn debuut *Lege steden* (2014) werd genomineerd voor de Hebban Award voor het Beste Fantasyboek van het Jaar. Het vervolg *Vorstin van de Kou* verscheen in 2015 en het derde deel *Wolvinnen van Otrostaadt* in 2016.

HEREN VAN TWIST

- Het langverwachte slotdeel van de populaire serie
De Onzichtbare Maalstroom
- Voor liefhebbers van originele fantasy zonder grenzen
- Verkrijgbaar bij de (internet-)boekhandel en op
Quasisshop.nl

Paperback € 18,95
ISBN 978-94-92099-31-0

E-book € 8,99
ISBN 978-94-92099-34-1

 UASIS